

Свен Нордквіст

КОЛИ ПЕТСОН СУМУЄ

Зі шведської переклала Галина Кирпа

Була осінь. Дідуньо Петсон сидів за кухонним столом і пив уранішню каву. Він сидів зовсім тихо, дивився на хмари за вікном і не відчував ніякої радості.

Зате кіт Фіндус був набагато веселіший. Він ані хвилики не міг усидіти на місці, бо йому того й не хотілося. Фіндус стрибав навколо стільця, кусаючи себе за хвіст, потім заскочив на стіл, сьорбнув кави, укинувши в неї грудочку цукру, тоді зіскочив додолу, а далі застрибнув на канапу і знов на стіл...

— ВГАМУЙСЯ! — гримнув Петсон і глибоко-глибоко зітхнув. — Ну й день! — мовив він. — Сьогодні я в препоганому гуморі. Мені не хочеться нічого робити.

Аж тут у Петсона клюнуло. То був чималенький окунець. І того, власне, було досить, щоб дідунько знов мав добрий гумор і розмовляв — достоту, як звичайно. Проте вони ще трохи порибалили, поки на кожного з них вийшло по окунцю.

Дорогою додому Фіндус сказав:

— Як пообідаємо і ти нарубаєш дров, то в щось пограємося.

— Але ж я ще хотів перекопати картоплище, — згадав Петсон.

— Ну-у-у, — завагався Фіндус. — Можеш половину перекопати.

А тоді пограємося.

— Хіба в тебе вже не болить лапа?

— Ні-і, вона в мене й не боліла, — відповів Фіндус. — Я тебе просто надурив. Щоб ти пішов зі мною ловити рибу.

— Хай тобі грець! — заиготів Петсон. — Он як, ти з усього прагнеш мати вигоду. Тобі на думці тільки одне — щоб я з тобою ще й погрався, хоч я й не хочу.

— Звичайно, хочеш, Петсоне, — мовив Фіндус. — Ти тільки покладися на мене.

